



காகம்

Kakam

உங்கான் நாட்டு எல்லைவில்
இறந்துபோன அந்த 19 ஈழத்து அகதிகள்
நினைவாக.....

மண்ணில்-என்ன அது
வண்ண ஒவியமென்று
மண்ணிடை குனிவேன்.
அட!

எழுந்து பறந்தது
அது ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சி
எல்லை கடந்து.

மண்ணில்-என்ன அது
வண்ணத்துப்பூச்சி என்று
மண்ணிடை குனிவேன்.
அட!

இறந்து கிடந்தது
அது ஒரு வண்ணஒவியம்
எல்லை கடந்து.....முல்லையூரான்



8 August
95



காகம்

"முற்றமெல்லாம் புழுங்கல்- அதனால்
நம் நெஞ்சமெல்லாம் அம்முற்றம்!"

- ஒரு தாய்



தமிழ்மரணம்

ஈழவர்கள் நாட்டு எல்லைகளைக் கடக்கத்தொடங்கிய காலங்களும், அதற்கான காரணங்களும் பல்வேறுபட்டவை. இந்த 20 ம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியை மானுடர் எட்டிக்கொண்டிருக்கும் இச்சமயத்திலும் உலகம் தனது வரலாற்று உண்மைகளை கருத்திலெடுக்காதும் பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வுகளை அடியொற்றி ஆய்வுசெய்து அவற்றிற்கு பரிகாரம் தேடாமலுமே காலம் நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. இன்றைய புதிய உலகஒழுங்கிற்கு இத்தகைய உலகநீதிகள்தான் சரியான வாய்ப்பாக உள்ளதோ என்றும் எண்ணத்தோன்றுகின்றது.

அண்மையில் எமது கவனத்தை ஈர்க்கும்படியாக 19ஈழவர்கள் உங்கான் நாட்டு எல்லையில் பரிதாபகரமாக மரணமடைந்துள்ளார்கள்.

இவர்கள் பல தடைகளைக்கடந்து எங்காவது தமது வாழ்வை பாதுகாத்துக் கொள்ள எண்ணி போர்க்களத்தை நீங்கி வந்தவர்களாவர். பெண்களும் குழந்தைகளுமாக இவர்களது சடலங்கள் ஒரு அடைத்துமுடப்பட்ட இரும்புபெட்டியில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

எண்ணிக்கையில் உயர்ந்த மரணங்களையே செய்திகளாகக் கருதும் இன்றைய உலக வெகுசனத்தொடர்புசாதனங்கள் இம்மரணங்களைப்பற்றியும் அதே பாணியில் செய்தியாக்கியதோடு அடங்கிப்போயின.

ஆனால் ஈழவராகிய எமது சகோதரர்கள் அன்றியும் உலகினை தலைகுனியவைக்கும் இச்சம்பவங்களைப்பற்றி காகம் மிகுந்த கவனத்துக்குரியதாகக் விரும்புகின்றது.

ஈழவர்களுக்கென்றே புதியபூட்டுகளால் அடைக்கப்பட்ட இந்த உலகின் எல்லைகளை ஈழவர்கள் நன்கு இனம்கண்டு தூரநோக்கில் எமது இனத்தின் கபீட்சத்திற்கு பாடுபடவேண்டும். இது இன்றைய சந்ததியின் மிகப்பெரிய கடமையாகும்.

நாட்டு எல்லைகளுக்குள்ளும், ஈழத்திற்கப்பாலுள்ள உலக எல்லைகளிலும் நாம் மரணிக்கவேண்டிய தூரப்பாக்கிய நிலைகளையும், அணுகுண்டு தாக்குதலால் உயிரிழந்த பல்லாயிரக்கணக்கான கிரேமோக்கார மனிதர்களையும் உலகம் 50 வருடங்கள் கடந்தும் நினைவுகூரும் இச்சமையத்திலும் இன்னொரு அணுகுண்டுப்பரிசோதனைக்குத் தயாராகும் உலக வல்லரசுகளின் முக அடையாளங்களை ஈழவர்கள் நன்குணர்ந்து இன்றைய எமதினத்தின் எதிர்கால பல்வேறு தேவைகளை மனதிலிருத்தி அதற்காகப்பாடுபட அனைவரும் தத்தம் மனதிலில் உறுதியுண்போமாக.

தமிழில் எல்லாமே இரண்டு

என்ற புரையோடிப்போன புண்களை ஆற்ற இக்கால நிதர்சனங்கள் எமக்கு படிப்பினையாகட்டும்.

ஈழத்திலும் அதற்கு வெளியிலும் கோச்சாவெய்தும் எமது ஈழவர்களுக்கு நினைவாக இந்த இதழ் அஞ்சலி மலராக வெளிவருகிறது.....காகம்.....

உள்ளே.....

பக்கம்	விடையம்
3	முகம்
5	H.C.Andersen கதை
8	பாலம்
9	சூரியப்பூச்சிகள்
11	இலைதுளிர்காலம்
12	மலர்தல் வாடல் தெரிதல்
14	கவிதைகள்
15	கேளாத கேள்விகள்
16	ஒரு பயணமும் இரண்டு சித்திரங்களும்
21	விவாதம்
22	சின்தனைக்கு
23	தோப்புக்கரணங்கள்

சந்தாதாரர்களுக்கு.....

இதுவரை காகத்திற்கான சந்தாவை செலுத்தாதவர்கள் தயவுசெய்து அதனைச் செலுத்தி; காகத்தின் வளர்ச்சிக்கு உதவுங்கள். நன்றி!

H.C.ANDERSENனின்

**கதை
தமிழில்: விழி**

ஒரு சிறிய ' லீசா '

முன்னொரு காலத்திலே ஒரு பெண் இருந்தாள். அவளுக்கு ஒரு விபீதமான ஆசை ஒன்று வந்தது. சாதாரண மற்றக் குழந்தைகள் போலல்லாது அவர்களைவிட மிகச்சிறிய குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பதே அது.

ஆனால் அவளுக்கு அப்படியான குழந்தையை எவ்வாறு எங்கிருந்து பெறுவது என்று தெரியவில்லை. அப்பெண்தனது ஆசையை வயதான ஒரு சூனியக்காரியிடம் சென்று தெரிவித்தாள். அந்தச்சூனியக்காரியும் "நாங்கள் இதற்கு ஒரு நல்லவழியை கண்டுபிடிப்போம்" என்று சொல்லி அப்பெண்ணிடம் வால்கோதுமைவிதை ஒன்றை கொடுத்தாள். "இந்தவிதை விவசாயியின் தோட்டத்தில் வளருவதோ அல்லது கோழிகள் சாப்பிடுவது போன்ற சாதாரண விதையல்ல.. இதனை ஒரு பூச்சாடிக்குள் வை. அதன்பிறகு என்ன நடக்கிறது என்று பார்" என்றும் அந்தச்சூனியக்காரி அப்பெண்ணிடம் சொன்னாள். அப்பெண்ணும் சூனியக்காரிக்கு நன்றி சொல்லிக்கொண்டு 12 நாணயங்களை கொடுத்துச்சென்றாள்.

ஷீட்டுக்குச் சென்றதும் அந்த விதையை ஒருபூச்சாடிக்குள் நட்டுவைத்தாள். அதுவும் உடன் நன்குவளர்ந்து பூவும் பூத்தது. அந்தப்பூ ரூஸிப்பேன் மலரை ஒத்திருந்தது. ஆனால் அதன் இதழ்கள் மிகவும் நெருக்கமாக செறிந்துமுடி இன்னமும் விரியாத ஒரு மெட்டைப்போன்றிருந்தது. "இது மிகவும் அழகான பூ" என்று சொல்லியவாறு அந்தப்பூவின் அழகான சிவப்பு மஞ்சள் இதழ்களுக்கு முத்தம் கொடுத்தாள் அந்தப்பெண். அந்தக்கணத்திலேயே அந்த மலரும் முகம் வெடித்து மலர்ந்தது. அது உண்மையிலேயே ரூஸிப்பேன் மலரை ஒத்திருந்தது. ஆனால் அந்தப்பூவின் நடுவில் ஒரு பச்சைக்கதிரையில் ஒரு மிகச்சிறிய மிகவும் அழகான சிறுமி ஒருத்தி அமர்ந்திருந்தாள். அச்சிறுமி ஒரு அங்குல அளவான நீளமுள்ளவளாக இருந்தமையால் அவள் " அங்குலமளவான லீசா என அழைக்கப்பட்டாள். வாதுமை விதையின் கோது லீசாவின் தொட்டிலாயிற்று. நீலநிற வியோல் மலரின் இதழ்கள் அவளுக்கு மெத்தையாயிற்று. ரோஜாவின் இதழ்கள் அவள் போர்த்தும் போர்வையாயிற்று.

இரவுநேரத்தில் அவள் இங்கு நித்திரை செய்தாலும் பகல்வேளையில் அவள் மெசைமீது விளையாடினாள். ஒருகோப்பைநிறையத் தண்ணீர்விட்டு அதன்கரைகளுக்கு பூக்களால் அணை அமைத்து லீசாவுக்கு கொடுத்திருந்

தாள் அப்பெண். அத்தண்ணீரில் ரூஸிப்பேன் மலரின் இதழ் ஒன்றில் அமர்ந்தவாறு கோப்பையின் இருகரைகளுக்கும் மாறிமாறி பயணம் செய்தாள் லீசா. வெள்ளைக்குதிரையின் மயிர்கள் இரண்டினால் அவள் துடுப்பு வலித்துப்போகும் காட்சி மிக மிக அழகாக இருக்கும். மனிதர்கள் இதுவரை கேட்டறியாத இனிமையுடன் அவளால் பாடவும் முடிந்தது.

ஒருநாள் இரவு லீசா தனது அழகிய கட்டிலில் படுத்திருந்த போது அவலட்சணமான பெரிய தவளை ஒன்று உடைந்திருந்த கண்ணாடி ஜன்னல் வழியாக துள்ளிப்பாய்ந்து அவளது அறைக்குள் வந்தது. ரோஜா இதழின்மீது படுத்திருந்த லீசாவைக்கண்டு " இவள் எனது மகனுக்கு சிறந்த மனைவியாகத் தகுந்தவள் என்று தனக்குள் அது சொல்லிக்கொண்டது. வாதுமை விதை கோதினுள் படுத்திருந்த லீசாவை அந்த கோதுடனேயே சேர்த்துத் தூக்கிக்கொண்டு திரும்பவும் உடைந்திருந்த ஜன்னல்வழியாக தோட்டத்தினுள் பாய்ந்தது.

தோட்டத்தினுள் பெரிய அகலமான நீரோடை ஒன்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சேறும் சகதியுமாக இருந்த அந்த ஓடையின்கரையிலேயே அந்தத்தவளை தனது மகனுடன் வசித்துவந்தது. மகனும் மிக அவலட்சணமாக தன் தாயையே ஒத்திருந்தான். வாதுமைக்கோதினுள் படுத்திருந்த அந்த அழகிய சிறுமியைக்கண்டதும் "கோச்...கோச்...ஃச்" என்று ஒலிஎழுப்புவதைத்தவிர அவனால் வேறெதுவும் சொல்லமுடியவில்லை.

"சத்தமாகக்கதைக்காதே; அவள் எழுந்துவிடுவாள். அவளால் எங்களைவிட்டு ஓடவும் முடியும். அன்னத்தின் இறகைப்போல இலகுவாகவும் இருக்கிறாள். நாங்கள் இவளை இந்த நீரோடையில் இருக்கும் அல்லிக்கொடியின் இலையொன்றில் வைப்போம். அது அவளுக்கு இலகுவாகவும், சிறியநீவுக்குள் இருப்பதுபோலவும் இருக்கும். இப்படிச்செய்வதால் அவள் எங்களைவிட்டு ஓடிவிடமுடியாது. அதேநேரத்தில் சேற்றுக்குள் நீங்கள் இருவரும் வாழப்போகும் இடத்தையும் நன்கு அலங்கரிக்கவேண்டும்" என்றது தாய்த்தவளை.

அந்த நீரோடை அதிக அல்லிக்கொடிகளால் நிறைந்திருந்தது. பச்சை நிறத்துடன், அகலமாக நிறைந்திருந்த அல்லிக்கொடியின் இலைகள் நீரினமீது பாய்ந்து செல்வதைப் போன்றிருந்தது. நீண்டதூரத்திலும் மிக அகலமுமாக இருந்த அல்லி இலை ஒன்றின் அருகே வயதான தாய்த்தவளை நீந்திச்சென்று அதன்மீது வாதுமை கோதினுள் துயின்றுகொண்டிருந்த லீசாவை வைத்தது.

பரிதாபத்துக்குரிய அந்தச்சிறுமி அதிகாலையிலேயே விழித்தெழுந்து விட்டாள். தான் எங்கே இருக்கிறேன் என்று அறிந்ததும் அழத்தெடங்கினாள். நான்கு பக்கங்களிலும் நீரினாலும், இலைகளினாலும் நிறைந்திருந்த

அந்த இடத்தைவிட்டு தரைக்கு அவளால் வரமுடியவில்லை.

அந்த வயதான தவளை சேற்றிற்குள் இருந்த அந்தக்கூடத்தை தனது மருமகளுக்காக நாற்புறமும் வலைபோன்று அலங்கரித்திருந்தது. பின் தனது அவலட்சணமான தனது மகனையும் கூட்டிக்கொண்டு சீசா இருக்கும் இடத்திற்கு சென்றது. அவர்கள் மணமகள் அங்கு வருவதற்கு முன்னதாக அவளதுகட்டிலை எடுத்து வந்து மணமகளுக்கான அறைக்குள் வைப்பதற்காகச் சென்றனர். சீசா இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றதும் வயதானதவளை தண்ணீருக்குள் குனிந்து சீசாவுக்கு வந்தனம் சொல்லியது. பின்பு "இது எனது மகன் இவன் உனக்கு கணவனாகவேண்டும் நீங்கள் இருவரும் சேற்றுக்குள் அந்த அழகிய இடத்தில் வசிக்கவேண்டும்" என்று சொல்லியது.

மகனுக்கோ "கோச்...கோச்...கீச்" என்று ஒலி எழுப்புவதைத்தவிர வேறெதுவும் தெரியவில்லை. அவர்கள் சீசாவுக்கான கட்டிலை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் இருப்பிடத்தை நோக்கி நீந்தினர். சீசா தனியே அந்த பச்சை இலையில் அமர்ந்துகொண்டு அழத்தொடங்கினாள். அந்த வயதான தவளையுடன் வாழுவதிலும் அவளது மகனை தனது கணவனாக ஏற்பதிலும் அவளுக்கு விருப்பமிருக்கவில்லை. அந்த இடத்தைச் சுற்றி ஓடிக்கொண்டிருந்த சிறியமீன்கள் பெண்தவளையையும் அவள் சொல்லிவற்றையும் அவதானித்துக்கொண்டிருந்ததால் அவைகளுக்கு அந்தச்சிறுமியை பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவல் எழுந்தது. மீன்கள் அந்தச்சிறுமியைக் கண்டபோது அவள் அந்த அவலட்சணமான தவளைகளுடன் சென்று வாழப்போவதை நினைத்துக் கவலைகொண்டன. இது ஒருபோதும் நடக்கக்கூடாதென தமக்குள் முடிவெடுத்தன. அவையாவும் கூட்டமாக ஒன்றுசேர்ந்து, நீருக்குக்கீழே சென்று, சீசா இருந்த அல்லிஇலையின் காம்பினை தங்கள் பற்களால் கடித்து இலையை காம்பிலிருந்து வேறாக்கின. இப்போது சீசா இருந்த இலை நீரோடையில் தன்பாட்டிலேயே அசைந்து செல்லத்தொடங்கியது. இப்படியே சீசா பல இடங்களையும் கடந்துசென்றாள். புதர்களுக்கிடையில் இருந்த சிறு குருவிகள் யார் இந்த அழகான கன்னிப் பெண் என்று பாட்டுப்பாடின அல்லி இலை நீரில் நீந்தியபடி சீசாவை மிக அதிகதூரம் கொண்டு சென்றது. இவ்வாறு சீசா வெளிநாட்டுக்கு பிரயாணம் பட்டுவிட்டாள்.

ஒரு அழகான வெள்ளை வண்ணத்துப்பூச்சி சீசாவைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்துவிட்டு கடைசியில் அவளிருந்த இலையில் அமர்ந்தது. அதற்கு சீசாவை மிகவும் பிடித்திருந்தது. சீசாவும் தவளையிடமிருந்து தப்பியதால் மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தாள். அத்துடன் தண்ணீரில் பிரயாணம் செய்வதும் நன்றாக இருந்தது. குரியன் தண்ணீரில்

பிரகாசிப்பதை பார்க்க தங்கம் பிரகாசிப்பதைப் போன்றிருந்தது. சீசா தனது ஆடையிலிருந்த நாடாவைக்கழற்றி அதன் ஒரு கரையை வண்ணத்துப் பூச்சியிலும் மற்றைய கரையை தானிருந்த இலையிலும் இறுகக்கட்டினாள். இப்போது அவளால் முன்பைவிட விரைவாக அந்த இலையிலிருந்து கொண்டு பிரயாணம் செய்ய முடிந்தது.

அந்த நேரத்தில் அங்கு ஒரு ஆண்பறவை பறந்துவந்தது. அது அவளைப் பார்த்ததும் தனது நகங்களால் அவளைப்பற்றிப்பிடித்தபடி பறந்துபோய் மரத்தில் இருந்தது. ஆனால் இப்போதும் அந்தப் பச்சை அல்லி இலை தண்ணீரில் நீந்திக்கொண்டிருந்தது. வண்ணத்துப் பூச்சியும் இலையில் சேர்த்துக் கட்டிய கட்டிலிருந்து விடுபடமுடியாது பறந்துகொண்டிருந்தது.

பரிதாபத்திற்குரிய அந்த சீசா நன்றாகப்பறந்துவிட்டாள் ஆனால் அவள் இலையில் கட்டப்பட்டுப் பறந்துகொண்டிருக்கும் அந்த அழகிய வெள்ளை வண்ணத்துப்பூச்சியை நினைத்தே மிகவும் கவலைப்பட்டாள். அதனை அதன் கட்டிலிருந்து விடுவிக்காது விட்டால் அது பசியினால் இறந்துபோய்விடும். ஆனால் அந்த ஆண்பறவைக்கு இவைபற்றி எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை. அது பறந்துபோய் பெரிய இலைகள் அடர்ந்திருந்த மரமொன்றில் அவளுடன் இருந்தது.

அந்த மரத்திலிருந்த இனிமையான பூக்களை அவளுக்கு சாப்பிடக் கொடுத்துவிட்டு அவள் மிகவும் அழகாக இருப்பதாகவும், தங்களை அவள் எத்தவித்ததிலும் ஒத்திருக்கவில்லை என்றும் அது சொல்லியது. அந்த மரத்தில் வசித்துவந்த மற்றப்பறவைகளும் சீசாவை வந்துபார்த்தன. பெண்பறவைகள் எவற்றிற்கும் சீசாவை பிடித்திருக்கவில்லை. உணர்ச்சொம்புகளை இழுத்தபடியே "இவளுக்கு இரண்டு கால்களைத்தவிர வேறெதுவும் இல்லை. அதனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது. அவளுக்கு உணர்ச்சொம்புகள்கூட இல்லை" என்று கூறின. "அவளைப் பார்ப்பதற்கு மனிதர்களைப் போலிருக்கிறாள். மிக அவலட்சணமாகவும் இருக்கிறாள்" என்று அனைத்துப் பெண்பறவைகளும் ஒருமித்துக் கூறின. சீசாவைத் தூக்கிவந்த ஆண்பறவையைத் தவிர மற்றவை அனைத்தும் சீசா அவலட்சணமானவள்தான் என்று ஒருமித்துக்கூறின.

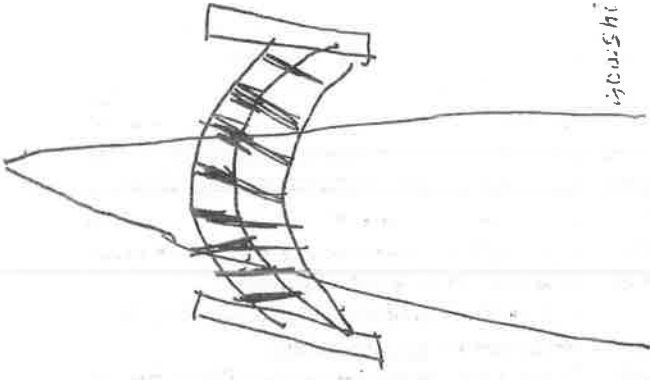
இதனால் இறுதியில் அந்த ஆண்பறவையும் சீசாவை அவலட்சணமானவள் என்று நினைத்து, அவளை தங்களுக்கு வேண்டாமென்றும் அவளை தான் விரும்பும் இடத்திற்குப் போகலாம் என்றும் கூறி அவளைத் தூக்கிப் பறந்துவந்து ஒருபூமரத்தின்மேல் வைத்துவிட்டுப் போயின. தன்னை வேண்டாமென்றும், தன்னை அவைகள் அவலட்சணமானவள் என்று சொல்லிவந்தகாக சீசா அந்த இடத்திலிருந்து அழுதாள். ஆனால் அவள் ரோஜா

இதழ்களைப் போன்று எவ்வளவு அழகானவள். அந்தக் கோடைகாலம் முழுவதும் ஷீசா தனியாகவே அந்தக் காட்டில் வாழ்ந்தாள். புல்லினால் ஒரு கட்டில் பின்னி அதனை ஒரு பெரிய கூரான இலையின்மீது தொங்கவிட்டாள். இவ்வாறுசெய்து மழையிலிருந்து தண்ணைப் பாதுகாத்துக்கொண்டாள். இனிமைநிறைந்த பூக்களைச் சாப்பிட்டு பசியாற்றிக்கொண்டாள். ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் இலைகளின்மீதுருக்கும் பனிநீரை அருந்தினாள். இவ்வாறே அக்கோடைகாலமும் இலையுதிர் காலமும் கழிந்தன. ஆனால் இப்போது குளிர்காலம் வந்துகொண்டிருந்தது. மிகவும் குளிரானதும் நீண்டதுமான குளிர்காலம் பாடிக்கொண்டும் அவளுக்கு அழகாகவும் தென்பட்டபறவைகள் யாவும் தங்கள் வழியில் பறந்துபோயின பூக்களும், மரங்களும் வாடிக் கருகின. அவள் வாழ்ந்துவந்த அந்தப் பெரிய இலை ஒன்றாகச்சுருண்டு மஞ்சள் நிறமாகியது. இலையின் கார்பும் கருகிப்போனது. உடைகள் கிழிந்து இருந்ததனால் அவளுக்கு பயங்கரமாகக் குளிர்ந்தது. அவள் அழகானவளாகவும் சிறியவளாகவும் இருந்தாலும் அவளும் குளிரினால் இறந்துபோகலாம் விரைவில் வெண்பனி பெய்யத்தொடங்கியது. ஒவ்வொரு பனித்துகளும் அவள்மீதுபட்டபோது ஒரு இலாச்சி நிறைய வெண்பனியை எங்கள்மீது கொட்டினால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி அது அவளுக்கு இருந்தது. நாங்கள் உருவத்தில் பெரியவர்கள். அவள் ஒரு அங்குலமளவே நீளமானவள். ஒரு வாடிய இலையை எடுத்து தன்மீது சுற்றிக்கொண்டாள். அது அவளுக்கு போதிய அளவு வெப்பத்தைக் கொடுக்காதபடியால் குளிரினால் நடுங்கத் தொடங்கினாள். காட்டைவிட்டு வெளியே வந்தபோது காட்டுக்கு அருகில் ஒருவயல் இருந்தது. நீண்டகாலத்திற்கு முதலேயே அறுவடைசெய்யப்பட்டபடியால் பயிரின் அடிக்கட்டைகள் குளில் உறைந்தநிலத்தில் வெறுமனே நின்றுகொண்டிருந்தன. அவைகளுக்கூடாக குளிரினால் நடுங்கியவாறே ஷீசா நடந்துபோனாள். இவ்வாறுபோனது அவளுக்கு ஒரு காட்டுக்கூடாக செல்வதுபோன்றிருந்தது. கடைசியில் அவள் வயல்எளி வசிக்கும் வீடொன்றின் வாசலுக்கு வந்துசேர்ந்தாள். பயிரின் அடிக்கட்டைகளுக்கு கீழே இருந்த ஒருகுழியில் அந்த வயல்எளி நல்ல வசதியுடன் வாழ்ந்து வந்தது. அதனது அறைமுழுவதும் தானியத்தால் நிறைந்திருந்தது. அங்கு நல்லதொரு சமையலறையும் சாப்பாட்டுக் கூடமுமிருந்தன. அந்தப்பரிதாபத்துக்குரிய ஷீசா எலியின் வீட்டுவாசலில் பிச்சைக்காரப் பெண்ணைப் போல நின்றுகொண்டு தான் இரண்டுநாட்களாக எதுவும் சாப்பிடவில்லை என்றும், தனக்கு சாப்பிடுவதற்கு சிறிதளவு தானியம் தரும்படியும் எலியைக் கேட்டாள். அந்த வயதான எலியும் அவள்மீது பரிதாபம் மட்டு

அவளை வெப்பமாயிருந்த தனது அறைக்குள்ளே வரும்படி அழைத்து தன்னுடன் சாப்பிடும்படியும் கூறியது. அந்த எலிக்கு ஷீசாவில் நல்ல அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டபோது அவளை அந்தக் குளிர்காலம் முழுவதும் தன்னுடன் தங்கும்படியும் பதிலாக ஷீசா தனது அறையை சுத்தமாகவும் அழகாகவும் வைத்திருக்கவேண்டுமென்றும் தான்கேட்ப தற்காக நிறையக் கதைகள் சொல்லவேண்டுமென்றும் கூறியது. இவ்வாறே ஷீசாவும் நடந்துவந்ததனால் யாவும் நல்லபடியாகவே நடந்துகொண்டிருந்தன. "நாங்கள் விரைவில் விருந்தினர் ஒருவரைப் பெறுவோம்" என்று வயல்எளி ஒருநாள் கூறியது. "அவன் எனது அயலவன். வழமையாக கிழமைக்கு ஒரு தடவை அவன் என்னைவந்துபார்ப்பான். அவன் என்னைவிட மிகவசதியாக வாழ்கிறான். பெரியகூடத்துடன் கூடிய வீடு அவனது. மென்மையான உரோமத்தோல் ஆடைகளுடன் திரிபவன். உனக்கு அவன் கணவனாக கிடைத்தானெனில் ஒரு நல்ல பராமரிப்பு உனக்குக் கிடைத்துவிடும். ஆனால் அவனுக்கு கண்பார்வையில்லை. நீ அவனுக்கு உனக்குத்தெரிந்த மிக அழகான கதைகளைச் சொல்லவேண்டும்" என்று மேலும் அது விபரித்தது. ஆனால் ஷீசா இதனை விரும்பவில்லை. ஏனெனில் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் ஒரு மூஞ்சூறு. அவன் கறுத்த உரோமத்தாலான ஆடைகளுடன் வயல்எலியின் வீட்டுக்கு ஒருநாள் வந்துசேர்ந்தான்.

.....அடுத்தஇதழில் முடியும்.....





சிறுகதை

பாவம்

"நேரம்போட்டுது போவம்"
என்றாலும் பாலத்தடியில் வீசும்காற்று போகவிடாது.
பாலத்தின் விளிம்பில் கட்டிய இரும்புக்கேடரில் ஏறி
உட்கார்ந்தபடி

ஒரு பிறிஸ்டலையும் பற்றவைத்து....
"ம...அப்பாடா என்றால் சவாசிக்க சுகமாக இருக்கும்.
நேரம் போவதே தெரியாது.
அருகில் உள்ள நாதனின் கடையில் ஒரு பிளேன்
ஈ அடித்து ஒரு சுடச்சுட வடைஒன்றையும் தின்றபடி
வந்து உட்கார்ந்தால்தோதும்.
"என்னடாப்பா கொப்பரை இதாலை காணலை"
கள்ளக்கொட்டில் இன்னும் பூட்டெல்ல போல?"
அடிமண்டிக்களையும் வழிச்சுக்குடிச்சிட்டுப்
போவம் என்கு குந்தியிருக்கும் மனுஷன்."
அப்பாவைப்பற்றிக் கிண்டாமல் திலகனால் இருக்க
முடியாது.
அப்பாவும் அப்படித்தான். நாலு குமர் கரைசேர்க்க
அம்மா பட்ட கஸ்டம்....அப்பா பட்டெல்லத்தான்.
சைவப்பள்ளிக் கூடத்தில படிப்பிச்சு ...இப்ப
பென்சனோட ...வீட்டோட டியூசனும் கொடுத்து
அம்மா தன்னைக்கரைக்க ... அப்பா மட்டும்
இப்படி.....
சில பொழுது மெளனமாகினர்

"அடே அம்மன் வருகுது சத்தம்போடாத"
"என்டா செருப்புக்காட்டிப்போட்டானே ...இப்படி
பயப்படுறாய்."
அசடுவழியும் அவைணப்பார்க்க பரிதாபமாக
இருக்கும்.
"காயது பொடியன்" சொல்லும்போது முறைப்பான்.
பாலத்திற்கு கீழே அவ்வப்போது ஓடும் தண்ணீர்
குடிக்கமுடியாது எனினும் ஆபத்திற்கு உதவவும்
செய்யும்.
வயிற்றைக்கலக்கிய நாளை அவனால் இன்னமும்
மறக்கமுடியாது.
சிகப்பிரகாசமாஸ்டர் சைக்கிளை உருட்டியபடி வர...
இவர்கள் இறங்கிநின்றனர்.
"ஒரு மரியாதைதான்" நாளைக்கு வகுப்பில் வாங்கிக்
கட்டமுடியாதல்லவா!
"தம்பியவை நல்லா இருட்டிப்போட்டுது..என்ர
சைக்கிலும் காற்றுப்போட்டுது..அங்கால ஆமி
வந்திட்டுதாம். நீங்களும் நேரத்திற்கு வீட்டுக்கு
போங்கோடா.....
எப்படி அவர்களால் போகமுடியும்?
இன்னும் அவர்கள் டியூசனால் இந்தவழியால்
போகவில்லையே.
வாணத்தில் நட்சத்திரங்கள் முளைக்கத்தொடங்கிவிட்
டிருந்தன.
பணவாடலிக்கப்பால் சரசரப்புச்சத்தம் கேட்டது.
"வடா போவம் அம்மா திட்டப்போகுது"
சைக்கிளில் ஏற மற்றவர்களும் தொற்றிக்கொண்டனர்.
மறுநாள்.....

முல்லை-அமுதன்

அந்தப்பாலத்தில் அவர்களால் கூட முடியவில்லை.
இரவு பாலத்தடியால் வரவிருந்த இராணுவத்தின
ருக்கு இயக்கம் கண்ணிவெடி வைத்ததாம்.
வெடித்ததில் பாலமும் சரி.
இராணுவம் நிலைகொள்ளாமல் சுட்டுக்கொண்டிருக்
கிறதாம்.
எந்தத்தாயும் தங்கள் பிள்ளைகளை அந்தப்பாலத்
தடியில் குந்தியிருக்க அனுப்பவேயில்லை.

சூரியப்பூச்சிகள்

-நெடுங்குளத்தைத்தொடர்-
தமயந்தி

வலைக்கொடி மீதென்
உடைகள் கிடந்தது.
சிறகை அசைத்து
மகிழ்ச்சி கூறின.
வேலி யிடுக்கால்
நுரைகள் பொரும
இரையுங் கடலின்
மேனி தெரிந்தது.



எனதிரு விழிகளும்
எல்லாத் திசையிலும்
எங்கேயந்த
மணுவெனத் தேடின.

எனதுயிர் காத்த
அந்த மனித
முகத்தைக் காண
ஏங்கித் தவித்தேன்

எங்கேயு மெனதிரு
விழிகளிற் புலனிலை.
எங்கேசென் றாரென
அன்னையைக் கேட்டேன்.

இரவெலாங் கடலின்
உப்பி றூறிப்பின்
பகலெலாந் தவறணைக்
களளில் மிதப்பார்.
கிடைப்பதோ உள்ளங்
கையி னளவுதான்கள்ளுக்கே யதுபோகில்
கஞ்சிக்கென் செய்வேன்நான்?

கரடியிறை கண்டதுபோல்
துடிப்புள்ள பெருமீன்கள்
வேளைசில அகப்படும்.
வலைக்கடன் வட்டியென்றும்,
வள்ளக்கடன் வட்டியென்றும்
வாரிச்செல்லக் கரையின்மேல்
கால்நனையா வெள்ளைவேட்டிக்
கழுகுகள் காத்திருக்கும்.

வாரிக் கொடுத்துவிட்டு
வெறும்பறி காய்ந்திருக்கும்.

காய்ந்து கிடப்பது
மீன்பறி மட்டுமல்ல,
எங்கள்
வயிறுக ளெல்லாம்
சேர்ந்தேதான் கிடக்கும்.

துடுப்பெடுத்துத் தோணியிலே
தூரக் கடல்போனால்
துன்பங்கள் தீர்ந்துவிடும்.
தூரக் கடல்போகப்
பொசிப்பில்லை எங்களுக்கு.

அடையாள அட்டைகேட்டு
கடற்பேய்கள் துவக்கோடு
கருமிருளில் மறைந்திருக்கும்.

வெறிக்குட்டி விதானையை
அடையாள அட்டைகேட்டால்
கருங்கண்ணிப் பாரையொன்று
கருவாய் வேண்டாமாம்.

பரவைக் கடலுக்குள்
படுப்பு வலைபோட்டால்
பாரைவந்து படுமோசொல்?

சோகமும், கோபமும்
கலந்த பெருமூச்சாய்
வெளியே பரவவிட்டாள்.

சீவியத்துக் கென்னவழி?
என்ற என் கேள்வி
எழுந்தவளைச் சேருமுன்னம்.

கண்ணாம்புச் சூளைக்காய்
கடுவெயிலில் நிதம்தோய்ந்து
பூமிகீறிச் சிப்பிசேர்த்து
சில்லறை கிடைக்கின்றது.

வாழ்வைச் சுமக்குமிந்த
உன்னத மனிதரின்
மலைபோ லுயர்ந்ததுயர்
உள்ளத்தைச் சுட்டது.

சுவளை மடியில்
எஞ்சிய கஞ்சியை
இதையும் பருகெனக்
கையினிற் திணித்தாள்.

கடைவரை போயுன் மதியப் பசிக்கு
சோறுபோடப் பார்த்துவாறேன்
திண்ணையில் வீசும் காற்றிற் சிறிது
களைப்பைப் போக்கு விரைவில் வருவேன்.

அகன்றன எம்மை கடுகதிபோல
படலை நீங்கி முதுமைக் கொவ்வா.
வேலியுடு விழிகள் சென்று
நீ லக்கடலின் மேடைமீது
நடனமாடும் அலைக ளுண்டு
மாளா மயங்கி
மறந்தன திரும்ப.

நீண்டு உறங்கும்
கரையின் மேனியை
தீண்டிச் செல்லும்
அலைகளி னிரைச்சல்
தாள ஜதியில், தனது மொழியில்
பாடும் பாடலோ?

கால காலமாய்க் காதல்செய்யும்
கரையைச் சீண்டு மூடற் கவிதையோ?

திண்ணை மடியில்
என்னுடல் கிடக்க
எண்ணம் எல்லாம்
எழுந்து சென்று
ஈ ளின் அலையும்,
கரையின் மணலும்
காணும் காதலுள்
கவிதை கண்டது.

நானென்ன கெட்டவனோ...?
கொடிய அனர்த்தம்
நிகழ்ந்து முடிந்த
நெற்றைய இரவு.
என்னவர் உடலுயிர்
தன்னுட் கொண்ட
இந்த அலைகள்

வார்த்தையுள் எடங்கா
கோர நிகழ்வு
இத்தனை விடுத்து,
அலைகரை கொள்ளும்
காதலின் ஊடலை
ரசிக்கும் நானோர்
கெட்டவனோ...?

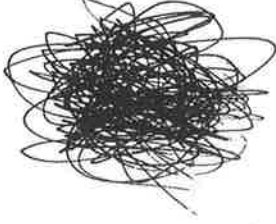
தூரத்தே எழுந்தோடிக்
கரைதேடி வந்ததோர்
பேரலை வழியிலே
பாறையில் மோதித்தன்
தலைதனை உடைத்தது.

கறுப்பர் முகாமின்
கடும்
பயரிங் பயிற்சி
முடித்துக் கோடிக்
கரைக்கு வந்தோம்.

கண்ணிற் சுமந்து
மண்ணின் கண்ணை
கடற்
தண்ணீர்க் கரையில்
காத்துக் கிடந்தோம்.

இலைநுளிர் காலம்

.....வை.சி.சிவநாதன்.....



மினுசுக்கும் -
புழுசுக்கும் (+) குளிர் கூத்தாடி
ஒருவாறாக +ல் குந்திவிட்டது.

முற்றத்துப் புல்லு
பச்சை நிறத்துக்கு தந்தியடித்துவிட்டது.
முற்றத்தோர
பெயர் தெரியா பெரியபூமரமும்
முடிச்சவிழ்த்து
இளம் சிரிப்பா, ஆனால்
.இலைகள்தான் இல்லை.

தாழ்வாரத்தின் கீழ்
ஊர் பச்சை நிறத்தில்
சிலுப்பாதலை காட்டும் சின்னஇலைப்பூக்கன்று.
சின்னச்சின்ன சூரியக்கதிரிகளால்
தலப்பா தாணணிந்து.

கத்தரித்த வேலி மூலையில்
சின்ன சிட்டுகுருவியொன்று
கூடுகட்டி குடிபுக
செஞ்சட்டை சைக்கிள்காரன்
தபாற்பெட்டியில் சந்திப்பு நடத்திவிட்டான்.
செய்தியறிய
குளிர்ச் சட்டை இன்று
காலில் செருப்புடன்
நான் நடந்தேன்.
எஞ்சியிருந்த
முற்றத்து செவ்வரத்தையும்
முருக்கமரமும்
செவ்விளநீர் கன்றும்
பொம்பர் அடித்து.....
கபாலத்துக்கும்
கண்ணிமைக்குமிடையே
பொறி தெறிக்க
என்னுள் இலை பூதிர்காலம்

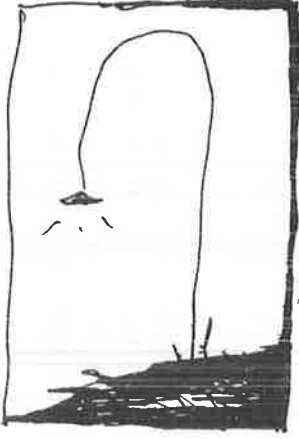
பாரதி பன்னி

தமிழில் தழைக்காதனாகா விடியோ ஒன்று மே மாத இறுதியில் வெள்வா உள்ளது 45 நிமிட நீளம் கொண்ட "பாய்பா பாரதி" எனும் இவ் விடியோ, அடித்தோவியாவில் மேல்பன் நகரில் வாழும் கலைஞர்கள் பலரின் கூட்டு முயற்சியால் உருவாகியுள்ளது. இதனை மாணவ நித்தியானந்தன், C.S.யோகானந்தன் ஆகியோர் நெறியடுத்தி உள்ளார்கள். மேல்பனிலுள்ள தமிழ் பாடசாலையான "பாரதி பன்னி" யினால் இவ்விடியோ வெளியிடப்பட இருக்கிறது.

உலகின் பல்வேறு நகரங்களிலும் மே மாத இறுதியில் இந்த விடியோவைப் பெற முடியும். இத்தகாத விற்பனைப் பிரதிநிதிகள் பல நாடுகளிலும் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். நேடியாகத் தொட்பு கொள்ள விரும்புவோர் BHARATHI ACADEMY, P.O. BOX 1357, CLAYTON SOUTH, VICTORIA 3169, AUSTRALIA என்ற மகவர்க்க க ஈடுதலார். இந்த விடியோவின் அடித்தோவிய விவரம் II தொடர் 50 கதம்.

மலர்நாள்
வாடல்
தொழில்.....முடி.....

.....ஒரு ஈழத்து அகதியின் மேற்குலக அனுபவங்கள்.....



குதிரைகள்

அன்றும் அவன் அதே புகையிரதப்பெட்டிக்குள் ளேதான் இருந்தான்.
அவனை எனக்குச்சில காலங்களாகத்தெரியும். ஆனால் நான் அவனுடன் என்றும் கதைத்ததில்லை.
அவனும் நானும் டென்மார்க்கில் அகதிகள்.
நான் ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்தவன்.
அவன் சோமாலியாவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்தவன்.
அவனுக்கு வயது 50 இருக்கும்.
மெலிந்த கறுத்த உருவம்..தலையில் அதிகம் முடி இல்லை.
ஒரே ஆடையையே அவன் அணிந்திருப்பான். அவை அழுக்காகவும் இருக்கும்..நான் அவனைக்காணும் போதெல்லாம் அவன் மதுஅருந்தியபடியே இருப்பான்.
தனது தாய்மொழியில் உரத்துக் கதைப்பான்.
எழுந்துநின்று ஜன்னல்வழியே கத்துவான்.
மதுப்போத்தலை உயர்த்திப்பிடித்தபடி நாட்டுப்பாட ல்களை பாடிச்சிரிப்பான்.
அந்தப்புகையிரதப்பெட்டிக்குள் இருக்கும் டனிஸ் மக்கள் அவனை பார்ப்பார்கள். ஆனால் ஒன்றுமே சொல்லிக்கொள்ளவும் மாட்டார்கள்.
இதனைப்பார்க்க எனக்கு தர்மசங்கடமாக இருக்கும்..
சோமாலியா காரனோ அதைப்பற்றி அக்கறைப்படமா ட்டான். அவன் தனது தாய்மொழியில் கதையும், சிரிப்பும், பாட்டுமாக இருப்பான்.
அவனது செய்கைகள் எனக்கு எரிச்சலைத்தருவன.

இன்றும் அவன் நான் இருந்த புகையிரதப் பெட்டிக் குள்ளேதான் இருந்தான்.

"இப்படியான அகதிகளாலேதான்.....

இந்த நாட்டுமக்கள் அகதிகளை வெறுக்கின்றார்கள்..."

என்று எனது அருகிலிருந்த அந்த 18 வயது டனிஸ் பையனிடம் சொன்னேன்.

அவன் சிரித்தான்.

அந்த சோமாலியாக்காரனின் அட்டகாசம் அதிகரித்துக்கொண்டே இருந்தது.

மீண்டும் " இப்படியானவர்கள்தான்என்று சொல்லவந்த என்னை அந்த 18 வயது இளைஞன் இடைமறித்துவிட்டு

"அவன் என்னையும் உன்னையும்விட பலவீனமானவனாக இருக்கிறான்.

இதைப்பறிந்துகொண்டாயானால் அவன்மீது நீ வெறுப்படைய வேண்டியிருக்காது.....

.....ஒரு அகதியாக வாழும் உன்னாலேயே அவனது உணர்வுகளை புரிந்துகொள்ள முடியவில்லையா?

என்று அவன் சொன்னதும்

நான் எனக்குள் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டேன்.

ஒரு மேற்குலக இளைஞன் எவ்வளவு எளிதாக அகதிகளாகிய நாங்களே எங்களுக்குள் இணைவாக்க மின்றி இருக்கிறோம் என்பதை தெளிவாக்கி இருக்கிறான்.

புகையிரதம் நின்றது.

எல்லோரும் இறங்கி.....பிரிந்தோம்.

நல்ல வெய்யில்.

வீதியில் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதுபோல் எனக்குள் ஒருதோற்றம்..

நடந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

"அவன் என்னையும் உன்னையும்விட பலவீனமானவனாக இருக்கிறான்" என்ற அந்த டனிஸ் இளைஞனின் வார்த்தைகள் சேமக்கல ஒலியால் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது.

நடந்துகொண்டே இருக்கிறேன்.

"நில்லடா" என்கிறது ஒரு தமிழ்க்குரல்.

நடுவீதியிலேயே நின்றுவிட்டேன்.

ஒருவன் என்னையோக்கி அவசரமாக வருகிறான்.

அவன் கோபமாக இருந்தான்.

தாறுமாறாக என்னை அவன் அடிக்கிறான்.

தினவெடுத்த குதிரைபோல அவனது கோபத்திற்கு குதிரைத்தொழுவத்து வைக்கோல்போல அவனின் அடிஉதையில் நான் மதிபட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன்.

எனக்கு இன்னமும் காரணம் புரியாத அந்தச்சம்பவம் முடிந்துபோனபோனது.

அந்தத் தமிழன் தன்வழியே போனான்.

நான் என்வழியே வந்தேன்.

இப்போதும்தான் அந்த டனிஸ் இளைஞன் சொன்ன

"அவன் என்னையும் உன்னையும்விட பலவீனமானவனாக இருக்கிறான்"

என்ற அந்த போதமொழி சேமக்கல ஒலியாய் என்னுள் அதிர்ந்துகொண்டிருந்தது.

சிரிக்கிறேன்.

நான் இனிமேற்தான் அந்த சோமாலியாக்காரனையும் நேசிக்கப்போகிறேன்.

"பலவீனங்களை ஆட்கொள்வதே பலம்"

.....தொடரும்.....

என்ன கடன்...?

வேலணையூர் பொன்னண்ணா

தாய்க்குத் தான் கொடுத்தால் - அது பெற்றகடன் என்போம்.
தந்தைக்கு தான் கொடுத்தால் - அது வளர்த்த கடன் என்போம்.
பாட்டிக்கு தான் கொடுத்தால் - அது தலைபிடித்து அணைத்த கடன் என்போம்.
குருவுக்கு தான் கொடுத்தால் - அது அறிவுக்கு கொடுத்த கடன் என்போம்.

தம்பிக்கு தான் கொடுத்தால் - அது கூடப்பிறந்த கடன் என்போம்.
தங்கைக்கு தான் கொடுத்தால் - அது அண்ணன் சீரென்ற கடனென்போம்.
கடைக்காரனுக்கு தான் கொடுத்தால் - அது கடந்தமாத கடன் என்போம்.

ஆனால்.....ஆனால்.....
நல்லவன் போல் நடத்து
நாள்முழுதும் கூடித்திரிந்து
கூடி இருந்து உண்டு
குலவி நடந்து விட்டு
நடுவழியில் மடி பறிக்கும்
நரிக்குண வேலைசெய்து
நட்ட நடு இரவில் நாடுவிட்டு நாடுமாறி - தன் முகத்தை முகவரியை மறைத்துவிட்ட வஞ்சக நண்பனுக்கு இல்லை...இல்லை
நஞ்சனுக்கு கொடுத்த கடன்
என்ன கடன்...என்ன கடன்?
என்ன கடன் என்போம்?

பொல்லா இதயம்

இல்லை என்னும்போது இதயமோ அழுகின்றது.
இலட்சம் விழுந்துவிட்டால் இதயமோ துடிக்கின்றது.
அழுவதற்கும் துடிப்பதற்கும்
அடுத்தவரா சொல்லிக்கொடுப்பார்.
ஆனால் அடுத்தவரை கெடுப்பதற்கு
ஆள் கூட்டி திட்டமிடும்
அடிபட்டு நிற்கும்போது
அடிபணிந்து மண்டியிடும்.
மன்னிப்பு கிடைத்துவிட்டால்
மறுபடியும் திட்டமிடும்.

தேவிதாசன்



தமிழரைவிட -
டெனிஸ்காரர் - வலு
முன்னேற்றம்.

புதுக்கிழவி புகழ்ந்தது -

"என்னமாதிரி
கதைக்கிறாங்களப்பா
டெனிசை . . . !"

தமிழரையும் சொல்லு . . .

★ சன்னதமாடி

என் பிரிய
 எதிர்ச் சோதரனை
 எது சுதந்திரம்
 எது ஐனநாயகம்
 எது சமத்துவம் என்றெல்லாம்
 கீட்கப் போவதில்லை
 நான் உன்னிடம்.
 எனது கீள்வியும்
 ஒன்றே மட்டுந்தான்.
 சிந்தித்ததுண்டா
 என்றைக்காயினும் - நீ
 ஏதுக்காய் எம்மைகள்
 இரும்பாய் போனதென்று ?
 நானும், என்சார்ந்தவர்களுமும்
 பயங்கரவாதிகள் என்பது மட்டுமே
 உன் சலவைக் கல்லாண்டுகளையி
 பொறிக்கப்பட்ட பொன் எழுத்துக்களாய்

உண்மையிலும் உண்மையாய்
 ஆட்சிக் கதிரைகள்
 கழுத்தைக் கடிக்காத வரை
 சுந்தமாய்த்தான் இருந்தது
 எம் இருமைகளும்
 பல்லி முட்டையைப் போலவும்
 பொன்மையாய்.
 அறுபதினாயிரம் உடன்பிறப்புக்கள்
 அறுவடை செய்யப்பட்ட போதும்
 சூரிய கந்தை புதைகுழிகள்
 மணித எலும்புகளால்
 முளை தள்ளிய போதும் கூட
 மண்டை குளப்பிக்கொள்ளாத வரையில்.....

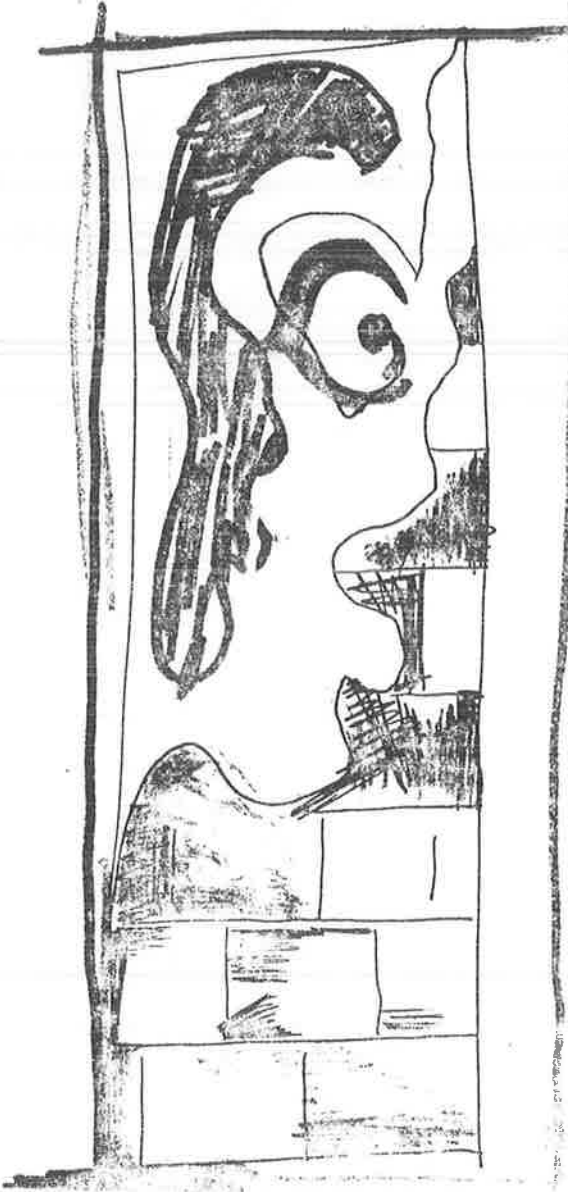
எது சுதந்திரம்
 எது ஐனநாயகம்
 எது சமத்துவம் என்றெல்லாம்
 முட்டாள்த் தன்மாத் எதுவும்
 கீட்கப் போவதில்லைத் தான்
 நான் உன்னிடம் .

கொளாத கீள்விகள்.

மெலகைப்பூர் நயமகன்

ஒரு பயணமும்
இரண்டு சித்திரங்களும்.

கே. எஸ். துரை



மின்னல் வேக ரெயின். தூய வெண்மை நிறத்தோடு, உடைந்து போகாத அழகிய முட்டைக் கோது போல வார்ப்படமாகியிருந்த அதன் நேர்த்தியைத் தொட்டுக் கும்பிடலாம் போலிருந்தது.

குமரேசனுக்குச் சீற் இலக்கம் 56. ஏறியபோதுதான் அதன் உட்புற அமரிக்கை அதைவிட அமர்க்களமாய்த் தெரிந்தது. கற்பக மரத்தின் பூங்கொம்பரில் சயனித்த சொகுசு. மூலைச் சீற்றை முதுகுப்புறத்தால் ஒரு தடவை உரிமையோடு அழுத்தினான். நுரைமெத்தை பதிலுக்குக் காற்றாதியது.

அதன் அகர வேகத்திற்கும் : சோடனைக்கும் கடுகதி வண்டியென்ற தமிழ்ச் சொல்லின் மிடுக்குப் போதியதாகப் படவில்லை. வேறு ஏதாவது தமிழ்ப் பெயர்களிருக்கிறதா ? என்று துருவினான்.

கீழே கிடந்த வயலின் பெட்டி தற்செயலாகக் காலில் தட்டியபோதுதான் நேற்றைய சங்கதிகள் ஒடோடி வந்து நின்றன. " நமது கலைகளையும், பண்பாட்டையும் பேணும் பொன்னான நிகழ்ச்சி. நீங்கள் கண்டிப்பாக வர வேண்டும் ! " என்று கூப்பிட்டிருந்தார்கள்.

நம் தமிழ்க் கலைகளல்லவா ? மறுப்புச் சொல்ல முடிவில்லை. இரண்டு நாட்கள் லீவு. வயலினையும் தூக்கிக் கொண்டு பிராங்பேட் வந்து சேர்ந்தான். அருமையான கச்சேரிதான். இருந்தாலும் பயணக் களைப்பு மட்டும் தேகத்தில் கனிந்தே கிடந்தது. களைத்துப் போன உடலை மெல்லத் தளர்வு படுத்திக் கொண்டான்.

ஏனோ புகைவண்டியும் பதினைந்து நிமிடங்கள் தாமதமாகமாகவே புறப்பட்டது. "எண்டைக்குச் கவரை உடைச்சு ரெண்டு ஜேர்மனியையும் ஒண்டாக்கினாங்களோ அண்டைமிலையிருந்து எல்லாமே லேட்தான் ! " கிழக்கைச் சேர்த்துக் கொண்டதால் மேற்கின் புகழ் குன்றிவிட்டதாக ஒரு தமிழர் கலைவிழாவில் அங்கலாய்த்திருந்தது காதைக் குடைந்தது.

வசந்தகாலம் . சூரியன் முழு வேல்ரேஜில் வேலை செய்ததால் பிராங்க்பேட் கட்டிடங்களின் அடர்த்தி கண்களைப் பரவசத்தில் வீழ்த்தியது. அந்த அழகின் கடைசி விளிம்பில் யாரோ ஒரு கருக்கலான மணிதன் அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது.

வெண்மை சுட்டுப்போன நாலு முழுவேஷ்டித் துண்டு. வல்லை நெசவில் அடித்த துவாய், சல்யூட் அடிக்கும் முன்வாய்ப் பற்கள் இரண்டு. சீமெந்துக் கலவையால் அரித்தெடுக்கப்பட்ட கால்கள் உட்பட எல்லாமே அப்படியே. சந்தேகமேயில்லைக் கண்டனேதான். வல்வெட்டி மீனி வளவுக் கண்டனை நினைவுகள் ஏனாம் பிராங்க்பேட் வரை தூக்கிவந்திருக்கின்றன ?

கண்டன் பகல் பொழுதில் மாத்தான் மேஸ்திரிக்கு முட்டான் வேலை செய்பவன். இரவில் சிறந்த நாடக நடிகன். சிவாலிங்கத்தின் மணிச்சட்டை, தலையில் புளியங்கொட்டைச் சிலுப்பா, அதன் மேல் ஒரு தகரக் கிரீடமுமாக மேடையில் தோன்றும் போது அவன் பல தேசங்களுக்கு இராசாதான்.

“ இராசாதி ராஜ . . . ராஜ மாத்தாண்ட . . . ராஜ குலதிலக அயோத்திநாட்டு ராஜா வருகிறார் . . வருகிறார் . . பராக் ! பராக் !! ” எப்போதுமே கண்டனின் நாடகங்களில் காவலாளி குமரேசன்தான். வேல் பிடித்துப் பிடித்தே தேய்ந்துபோன கையால் ஒரே ஒரு தடவை மட்டும் சின்னமேளகாரி ஆவரங்கால் கமலாசினியின் கையைப் பிடித்து இழுத்தான். அத்துடன் குமரேசனின் நாடக வாழ்வும் சரி.

அன்றைய நாடகத்திலும் கமலாசினிதான் கதாநாயகி. நாடகம் நல்ல படியாக நடந்து முடிந்து, மேடையும் பிரித்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். உச்சிப் பொழுது. முகத்தில் பூசிய முத்து வெள்ளை வியர்வையில் கரைந்து ஒழுக், ஆர்மோனியப் பெட்டியின் மீது குந்தியிருந்தான் கமலாசினி. அருகில் பாகவதர் சிவக்கொழுந்து தலையில் கைவைத்தபடி.

சின்னமேளகாரிக்குப் பேசிய பணத்தைக் கொடுக்க நாடகம் வகுலாகவில்லை. அயோத்தி ராசாவாக நடத்த கண்டன் தலை மறைவாகிவிட்டான்.

“ நீங்களே சொல்லுங்கோ பாப்பம் ! கூத்தாடினதுக்குத்தான் கூலிதரவேண்டாம். கடைசி காப் பிடித்துவந்த காசையாகிலும் தரவேண்டாமோ ? ” சுற்றி நின்றவர்கள் கமலாசினியின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியாது தடுமாறினர். சிலர் கூத்தாடிகளென்று செருப்பைக் கழற்றி அடிப்பதற்குப் பதிலாக வார்த்தைகளால் விளாசினர்.

கடைசியில் வில்லன் நடிகன் கனகசிங்கந்தான் எங்கெல்லாமோ தேடி அலைந்து ஒருவாறு கண்டனைப் பிடித்து வந்தான். எவ்வளவு வாதாடியும் கண்டன் முழுப்பணத்தையும் தானே பொறுப்பெடுக்க மறுத்து விட்டான்.

முடிவாக கமலாசினியை ஆறுதலவைகள் கட்டிப் பிடித்தமைக்காக கண்டன் அறுபது ரூபாவும், கற்பழிப்புக் காட்சியில் வில்லன் கனகசிங்கம் மூன்றுதடவைகள் ஆரத் தழுவியமைக்காக முப்பது ரூபாவும், இளவரசியைக் கைது செய்தபோது காவலாளி குமரேசன் வெறும் கையை மட்டும் பிடித்தமைக்காக ஐந்து ரூபாவும் கொடுத்துக் கமலாசினியை அனுப்பி வைத்தனர்.

கண்டனின் தாய் மணியாச்சிதான் காதுத் தோட்டை அடைவு வைத்து கமலாசினியின் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, குடைக்கம்பால் கண்டனைச் சுழர்ச்சுழர் அடித்தான். “ உங்களுக்கெல்லாம் நாடகமொரு கேடோடா ? ” என்று கேட்டு அவள் பேசிய தூஷணங்களைச் சகிக்க முடியாமல் குமரேசன் கண்களைச் சிலிர்த்துக் கொண்டான்.

“ பாவி . . ! இதையெல்லாம் சொல்லி பெண்கலைஞர்களை இழிவுபடுத்தவா பார்க்கிறாய் ? பெண்ணுரிமை என்னாவது ? ” என்றபடி யாரோ ஒரு நவயுக விமர்சகர் கண்முன் தோன்றுவது போலிருக்கவே பயக்கெடுதியுடன் அந்த நினைவுகளை ஒரு இருட்டறைக்குள் போட்டு மூடிக்கொண்டான்.

ஐயையோ . . அழகான சூரியகாந்திப் பூந்தோட்டங்கள், துள்ளியோடும் ரைன் நதியின் கிளைகள், இயற்கையின் வளீகரத் தோற்றங்களை யெல்லாம் கோட்டை விட்டுவிட்டோமே ? பாழ்ப்பட்ட

கண்டனின் நினைவுகள் அற்புதமான பொழுதுகளைப் பறித்து விட்டனவே ? " என்று அங்கு மிங்கும் பார்த்து அஸ்பாறித்தான்.

தொலைந்து போன ஒன்பது வருடங்களாக கனவிலும் தோன்றியிராத கண்டன் இன்று மட்டும் எதற்காக வந்தான் ? என்பதற்கு ஒருவாறு விடை கிடைத்தது.

நேற்றிரவு தமிழ்க் கலைகளைப் பேணும் மாலைமீலை நடைபெற்ற தனது வயலின் கச்சேரியும், பிரயாணச் செலவும் கிடைக்கப் பெறாத இன்றைய புகைவண்டிப் பயணமும் கண்டனோடும், கமலாசினியோடும் எவ்வளவு அழகாகப் பொருந்தி விடுகிறதென்பதை நினைத்துச் சிரித்துக் கொண்டான்.

அப்படியே புகைவண்டி ஓடும் தாளயத்தைக் காது கொடுத்துக் கேட்டான் அது, "கண்டன் விட்டுக் கண்டன் போனாலும் கண்டன் கண்டன் தான் !" என்றே பாடுவதைப் போலிருந்தது. புகையிரதத்தில் தானும் தாளம் போட்டபடியே நினைவுகளில் முங்கி முங்கிப் போனான்.

" குமரேசா ! நீ உன் எண்ணங்களால் தமிழ்க் கலைகளை இம்சிக்க நினைக்கிறாயா ? " மறுபடியும் அந்தப் பாழாய்ப் போன நவயுக விமர்சகரின் குரல் சன்னமாகக் கேட்டது.

" இல்லை ஐயா நமது கலைகளும், வாழ்வும், அவைகளுக்கான விமர்சனமும் எப்போதும் ஒரே கல்லிலேயே தடக்கித்தடக் கி விழுந்து கொண்டிருப்பதை . ." என்று ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். அதற்குள் குளிர் நீரைக் கண்ட விசர் நாய் போல விமர்சகர் வாணத்தில் மறைவது தெரிந்தது. வெளியே பார்த்தான். காசல் என்ற தரிப்பு நிலையம் தனது பயணிகளுக்காக புகையிரதத்தை நிறுத்தி வைத்திருந்தது.

அங்குதான் முன்ஸ்டரும் அவர் மனைவியும் ஏறிக் கொண்டார்கள். முன் இருக்கைகள் கால் போட முடியாதவாறு பறிபோய்

விட்டாலும் குமரேசன் மரியாதையின் பொருட்டு ஒன்றுக்கு இரண்டு தடவைகள் தலையைக் கீழ் நோக்கி விழுத்தி எடுத்தான்.

எங்கெங்கோ புலம் பெயர்ந்து போனாலும் தேடிவந்து ஒட்டிக் கொள்ளும் சிறுமைச் சங்கதிகளோடு மல்லாடியபடியே வந்தவனுக்கு ஒ.ஜே. முன்ஸ்டரின் சந்திப்பு உலகத்தின் வேறொரு பக்கத்தைத் தூக்கிக்காட்டியது.

அழுக்குப் படராத இரண்டு துல்லியமான நீல விழிகள். கூரையைத் தொட்டுவிடும் உயரம் . 65 க்கும் 70 க்கும் இடைப்பட்ட வயது. அவர் கிழக்கு ஜேர்மனியைச் சேர்ந்தவர். ஓய்வு பெற்ற இராணுவ அதிகாரி. சின்னச் சின்னச் சொற்களால் மாலை கட்டும் அளவிற்கு ஆங்கில அறிவு. ஆங்கிலம் தெரியாததால் அங்கு அவர் மனைவி மெளன விரதம் அனுஷ்டிக்க வேண்டியிருந்தது.

முன்ஸ்டர் ஒரு சிறிய சொக்கிலேற்றை சம்பிரதாய பூர்வமாக நீட்டியதிலிருந்து ஆரம்பித்த சம்பாசனை கோப்பி அருந்தியபடியே பேசிக் கொள்ளு மளவிற்கு நீட்சி பெற்றிருந்தது. ஒரு ஜேர்மனியருடன் இவ்வளவு விட்டாத்தியாகப் பேச முடியுமென முன்னர் அவன் நினைத்திருக்கவில்லை.

" நீர் டென்மார்க்கில் எத்தனை வருடங்களாக வாழ்கிறீர் . . . ? "

" ஏறத்தாழ ஒன்பது வருடங்கள் ! "

" உம்முடைய வேலை . . . ? "

தெரியாத மனிதன்தானே ? வயலின்மேதை ! திரு மிகு, புகழ் தரு. குகக்குமரேசனார் என்று ஒரு இழுப்பு இழுத்துவிட மனது அகோரமாய்த் துடித்தது. எனினும் சிறு சில்மிஷங்களை அடக்கிக் கொண்டு, " காடு வெட்டுவது ! " என்று ஊதியம் தரும் தன் தொழிலை விபரித்தான்.

" காடுகளை வெட்டாதே ! ஒரு மரத்தைத் தறித்தால் பதிலுக்குத் தலையில் ஒரு முடி விழும் ! " என்று வேடிக்கை செய்தார். குமரேசனும்

தன் தலையை ஒரு முறை தடவிக் கொண்டான். அதில் நிறையக் காடுகளைத் தறித்து விட்டது போல ஒரு மெல்லுணர்வு தெரிந்தது.

முன்ஸ்டர் எங்கு பிரயாணம் செய்கிறார் ? அவருடைய சகோதரியை 50 வருட இடைவெளிக்குப் பின் சந்திப்பதற்காகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார். கண்களில் அந்தப் பரபரப்புத் தெரிந்தது. ஆனால் முகத்திலோ திட்டத் திட்டாக சில வருத்தங்களும் இல்லாமலில்லை.

அடுத்த பக்கமாக இருந்த ஆசனத்தில் தெங்கம் பனை போன்ற ஒருவன் மல்லார்ந்து கிடந்தான். கண்களைக் கறுத்தச் சீலைத் துண்டால் மூடிக் கொண்டு, உறங்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய காதில் வேரோடியிருந்த இரத்த நரம்புகள் அவன் உறங்க முடியாத கய பிரச்சனைகளில் மூழ்கி யிருப்பதைக் காட்டியது.

" இரண்டு ஜேர்மனியும் இணைந்த பின் உங்களுடைய இடர்ப்பாடுகளெல்லாம் முடிவடைந்திருக்குமென நினைக்கிறேன் .." என்று ஆரம்பித்த குமரேசனை மறித்துக் கொண்டு, இப்படியும் அப்படியும் என்பது போலத் தோள்களைக் குலுக்கினார்.

" ஒரு மேற்கு ஜேர்மனியனுக்கு முன்னால் நீ எத்தகைய கணிப்புப் பெறுகிறாயோ அதே மதிப்புத்தான் எனக்கும். மேற்கு ஜேர்மனியில் எனக்கும் உனக்கும் பெறுமதி ஒன்றுதான் ! " வார்த்தைகளில் வருத்தம் மெழுகியிருந்தது.

" உங்களுடைய வருத்தத்தோடு வரலாறும் கலந்திருக்கு .. ஏனென்றால் எனக்கும் கொஞ்ச வரலாறு தெரியும் ஒரு சந்தேகம் கேட்கலாமா ..? "

" ம் ... தாராளமாக.. ! "

" ஜேர்மனியர் தான் கலப்படமில்லாத ஆரியர் ! உலகத்திலேயே உயர்ந்த இனம் ! என்று ஹிட்லர் பேசியதை ஒரு காலத்தில் ஜேர்மனியர்கள் நம்பினார்கள். அதை நீங்களும் ...? "

முன்ஸ்டரின் வாயில் நெடிய சிரிப்பு நின்றது. " மேற்கு ஜேர்மனியரும், கிழக்கு ஜேர்மனியரும் ஒன்றுதான். சகோதரர்கள்தான் ! பெறுமதியும் ஒன்றே ! ஆனால் இவையெல்லாம் எழுத்திலும், வெறும் வாய்ப் பேச்சுகளிலும் மட்டும்தான் ! நடை முறையில் எதுவுமே கிடையாது ! " முன்ஸ்டர் அத்துடன் நிறுத்தவில்லை : இருபகுதியும் இணைந்து போவதில் உள்ள நுட்பமான சிரமங்களை நெடு நேரமாகப் பேசியபடியே சென்றார். சாட்சியாகப் பல சிறிய புகையிரத நிலையங்கள் சடசடத்து மறைந்தன.

" ஹிட்லர் சொன்ன கலப்படமில்லாத ஆரியம் என்பது உண்மையான வார்த்தையா ? அப்படியானால் அந்த ஆரியம் இன்று ஜேர்மனியின் இன்னொரு பகுதி மக்களுக்கு மட்டும் ஏன் மறுக்கப்படுகிறது ? ஒரு கவரும் ஐம்பது ஆண்டுகளும் ஒரு மக்கள் குழுவை இரண்டாவது இனமாக்கி விடுமா ? " என்று முன்ஸ்டரே மறுபடியும் கேட்டார். குமரேசனோ இந்தக் கேள்வியை தனக்குத் தெரிந்தவிரிடையே எப்படி எடுத்துச் செல்வது ? என்ற வழிவகை தெரியாதவனாய் மெளனித்திருந்தான்.

" என்றாலும் உமக்கும் சில நல்ல செய்திகளைக் கூறலாமென்று நினைக்கிறேன். இனிவரும் உலகத்தில் கறுப்பர் வெள்ளையர் என்ற பேதம் கரும் உக்கிரமடையுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. பொருளாதாரத்தையும், தொழில் நுட்பத்தையும் கையில் வைத்திருப்போர் ஒரு பிரிவு. அது இல்லாதவர்கள் இன்னொரு பிரிவுமாக உலகில் இரண்டு பெரும் தட்டுக்களே இருக்கும்.

முன்ஸ்டரின் நீலக் கண்களையே ஊடுருவிக் கொண்டிருந்த குமரேசன்; "சோட்சிவின்" (கருப்புப் பன்றி) இகழ்ச்சிகளால் ஏற்கெனவே ஓடிந்து போன தன் நெஞ்சை ஒரு முறை ஆறுதலாக நீவிக் கொண்டான். " கறுப்பர், வெள்ளையர் என்ற பேதம் இனிமேலாவது கடுமையடையாதென்று நீங்கள் நம்புகிறீர்களா ? அதற்கு என்ன ஆதாரம் ? "

" நிறைய இருக்கு ! தென்னாபிரிக்கா விலிருக்கும் கறுப்பரையும், வெள்ளையரையும் ஒரே சமூகமாக உலகம் அங்கீகரித்திருக்கு ! எங்களை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூச்சப்படுற மேற்கு ஜேர்மனியர்

கூட அதை அங்கீகரிக்கிறார்களே ? பொஸ்னி யாவிலும் , செச்சனியாவிலும் நடப்பது கறுப்பர் வெள்ளையர் பிரச்சனையல்லவே ? எப்போதுமே பிரச்சனையின் மையப் புள்ளி அதிகாரம்தான். அதுதான் பிரச்சனைகளின் தாய்விடு !” என்று சிறிய மேசையின் மீது உறுதியாக ஒரு தட்டுத் தட்டினார். பின் கையைக் காட்டியபடியே சிறுநீர் கழிப்பதற்காக எழுந்து போய்விட்டார். தூரத்தே ஹம்பேக் நகரம் சிலக்கில் வாங்கப்பட்ட வர்ணங்களாய்த் தெரிந்தது.

அந்தச் சிறுபொழுதிற்குள் மனக் குகையின் இருட் காடுகளை ஒரு கோடரி, “ பட்...! பட்...! ” டென்று தறிக்க ஆரம்பித்திருந்தது. ஏதோ சில வெளிச்சங்கள் மனதில் பிடிபட்டன.

“ சீட்டும், வட்டியும் : நீயா நானா? போட்டி களும் : கவுண்டன் வடிவேல் கேலிகளுமாகச் சதுராரும் சமூகத்தில் இதை யெல்லாம் யாரிடம் கொண்டு போய்க் கொட்டுவது? ஆடையில்லாத தேசத்தில் கோவணங்கட்டினால் அவனைப் பைத்தியம் என்றல்லவா கூறுவார்கள் ?” என்பது போன்ற சில கேள்விகள் எண்ணங்களை மேலும் முன் நகரவிடாது தடுத்தன. ஆடுகின்ற ஒரு தராசில் எதிரெதிராக வல்வெட்டிக் கண்டனும், முன்ஸ்டரும் அமர்ந்திருக்கும் பிரமையானது ஒரு பிரபல ஓவியரின் கோட்டுப் படம் போலத் தெரிந்தது.

பெட்டிகளைக் கீழே இறக்கிக் கொண்டே முன்ஸ்டரும், மனைவியும் அவனின் கையைப் பற்றி அன்போடு விடை பெற்றனர். ஒரு சில நிமிடங்களில் புகையிரதம் ஹம்பேக் அல்ரோனாவை நோக்கி நகர்ந்தது.

குறுக்காகப் போடப்பட்ட கவர் ஒரு நாட்டின் மக்களையே இணைய முடியாது பிரித்து விட்டிருக்கும் போது: ஆயிரக் கணக்கான மைல்களைத் தாண்டி , கண்டங்களாலும் : சமுத்திரங்களாலும் பிரிந்து போயிருக்கும் தன் தாய் நாட்டையும் ; புலம் பெயர் மக்களையும் ; ஒருமுறை இணைந்த ஜேர்மனியின் நெருக்கடிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான்.

எதிர்காலம் அதிர்வதைப் போலிருந்தது.



தாமதத்திற்கு வருத்தம்

காகம் இதழ் 8 சற்று காலதாமதமாகவே உங்கள் கைகளுக்கு கிடைத்திருக்கிறது. மாதாமாதம் முதல் வாரத் திலேயே கைகளுக்கு கிடைத்து விடும் காகம் கோடைகாலவிடுமுறையை ஒட்டி ஏற்பட்ட நடைமுறை வேலைப்பளுக்கள் காரணமாகவே இந்த ஒரு வாரகால தாமதமாகும். எதிர்வரும் காலங்களில் இத்தகைய தவறுகள் ஏற்படாது.

காகம்

நூல்

"பூக்கள் சில பேசிக்கொள்கின்றன"

கவிஞர். வேலு ஸ்ரீதரன் அவர்களின் கவிதைத்தொகுதி

"சிறைக்கதவுகள் யூட்டப்படுவன மட்டுமல்ல அவை

திறக்கப்படவும் வேண்டும். - இல்லலையேல் அவை

தகர்க்கப்பட்டுவிடும்."

என எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் ஒருமுறை எழுதினார். என்று இக்கவிதைத்தொகுதிக்கு அணிந்துரை வழங்கியுள்ள கவிஞர் ஆதவன் அர்களின் கூற்றோடு "பூக்கள் சில பேசிக் கொள்கின்றன" என்ற கவிதைத்தொகுதி வெளிவந்துள்ளது.

பின்வரும் முகவரியுடன் தொடர்புகொண்டு இந் நூலை வாங்கிக்கொள்ளலாம்

வேலுப்பிள்ளை ஸ்ரீதரன்
Marslevvej 23,2,tv
5700 Svendborg Denmark

கூட்டுக்குடும்பமுறை பிரச்சனைக்குரியதா?



விவாதம்

தனிக்குடும்பம் எது? வினா எழுப்புவர்-திரு. வேலுபுரீதரன்

எமதுபாரம்பரிய வழக்கைமுறையானது நவீனவழக்கைமுறையை அதன் கலாச்சார வளர்ச்சியை தொடர்கின்றது என்று கூறலாம். ஆனால் உண்மை எதுவென ஆராய்ந்தால் மனிதவாழ்வின் அற்புதமான காலங்கள் அன் பு, நேயம் புரிந்துணர்வு இவற்றைத் தழுவிச் செல்ல வேண்டியதொன்றாகின்றது.சமூகம் எவ்வாறு அமையப்பெறுகின்றது.அதன் நாகரீகம் எங்கு உருவாகிறது எவ்வாறு வளர்ச்சிகண்டது எப்போது சந்தித்துக்கொண்டது என்று எடுத்து உற்றுநோக்குகையில் கூட்டுக்குடும்பம் ஒரு பலம்வாய்ந்த அடித்தளமாக அமையப்பெறுகின்றது.இருப்பினும் முதலாம்உலக நாடுகளின் வளர்ச்சிப்போக்கு வழக்கைமுறையையும் மாற்றி அமைத்துக்கொண்டுள்ளது.சுதந்திரமாக மனிதவாழ்வு அமைவதையே குறிப்பாக முதலாம் உலகநாடுகள் கருத்திற்கொண்டுள்ளன.இதே பொருளாதார தெழில்நுட்ப வளர்ச்சிநிலை எமதுநாடும் அடையும்போது அங்கு நவீனத்துவ சமூகஅமைப்பு உருவாவது இயல்பான ஒன்றாகவே அமையும்.எனவே கூட்டுக்குடும்பவழக்கைமுறை மாறி ஒருவரை ஒருவர் சாராது தனித்து இயங்கும் வாழும்நிலை ஏற்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சென்ற இதழில் திரு.செல்வன் தனது கட்டுரைமீல் தெரிவிக்கும் கருத்துக்கள் எமது எதிர்பார்ப்பு,ஏக்கம் என்றே தோன்றுகின்றது.அது தவிர

சமூகப்பிரச்சனைகள் இயற்கையாக எங்கும் காணப்படும் ஒருவித நோயாகும். கூட்டமையப்பு வாழ்க்கைமுறை நடைமுறைச்சிக்கல் நிறைந்ததாகவே காணப்படுகின்றது தனிக்குடும்பமுறை மனிதசுதந்திரத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அன்பும் நேசமும் தன்னிறைவும் கொண்டதாக அமைகின்றது என்றே எனக்குத்தோன்றுகின்றது.இவ்விவாதத்தின் உண்மைநிலையை எடுத்துநோக்கினால் இந்த மனிதவாழ்வு சுதந்திரமானதாக அமையவேண்டும்: இச்சுதந்திரத்தன்மையை செல்வியின் கவிதை எப்படி விளக்குகின்றது என்றால்.....

Woman and Man in confidence and love

Equal and free and pure together trod.

The mountain paths of virtue.

பெண்ணும் ஆணும் நம்பிக்கையோடும் காதலோடும் சமத்துவமாகவும், சுதந்திரமாகவும், புனிதமாகவும் தருமத்தின் மலையோரகையில் இணைந்து நடைபோடுவார்கள் என்பது பெருள். இது தனிக்குடும்பமுறையை ஏற்றுக்கொண்டுள்ள மனிதவாழ்க்கை அதாவது கணவன் மனைவி என்பதையே சித்தரிக்கின்றது. எனவே தனிக்குடும்பம் என்பது தனிமை என்பதல்லவே.

“வளர்ந்த டனில் மக்களில் ஒவ்வொரு மூன்றாவது நபர்களுக்கும் அதிகமானோர் இன்று தனியாக வாழ்கிறார்கள். என்று Politiken பத்திரிகை எழுதியுள்ளது. இந்தவகையில் குறிப்பாக 25-40 வயதுக்குட்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கையானது குறிப்பிடக்கூடியவகையில் உயர்ந்துள்ளது எனடென்மார்ச் புள்ளிவிவரக்கணக்கீடு காட்டுகின்றது.1995 ம் ஆண்டு தை மாதக்கணக்கீட்டின்படி 4.1 மில்லியோன் வளர்ந்தவர்களில் 1.5 மில்லியோன் வளர்ந்தவர்கள் டென்மார்க்கில் தனியாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள். 1980 - 1994 ம் ஆண்டுக்களுக்கிடையிட்ட காலப்பகுதியில் தனியாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் 30 வயதான ஆண்களின் எண்ணிக்கை 25.5 வீதத்திலிருந்து 35.7 வீதமாக உயர்ந்துள்ளது.இதேகாலப்பகுதியில் இதே வயதுடைய தனியாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பெண்களின் எண்ணிக்கை 17.5 வீதத்திலிருந்து 25.7 வீதமாக உயர்ந்துள்ளது.....RB செய்திறி துவணம்

டால்ஸ்டாயும் வேலையற்ற இளைஞனும் .

டால்ஸ்டாயிடம் ஒரு இளைஞன் வந்தான் . " என்னிடம் எதுவுமே இல்லை . நீங்கள் தான் உதவிசெய்ய வேண்டும் . " என்று பலவீனமான குரலிலே இரந்து கேட்டான் .

டால்ஸ்டாய் அவனை உற்று நோக்கினார் . அவன் நம்பிக்கையே அற்ற மனிதன் என்பதைக் கண்டார் . சிறிது நேரம் யோசித்த பின் சொன்னார் , " வாலிபனே , எதுவுமே இல்லையென்றா சொன்னாய் ? சரி நூறு ரூபிள் தருகிறேன் , உன் கை விரல்களில் ஒன்றைக் கொடு என்றார் . "

இளைஞன் மறுக்கும் முக பாவத்துடன் நின்றான் . " ஒரு விரல் இல்லாது போனால் எனக்கு அது பெரும் குறையாயிருக்குமே ? " என்று முணு முணுத்தான் .

" சரி ஆயிரம் ரூபிள் தருகிறேன் உன் கால்களில் தான் ஒன்றைக் கொடேன் ! " என்றார் .

இளைஞன் இடித்த புளி போல நின்றான் . புன்முறுவல் பூர்த்தார் டால்ஸ்டாய் .

" சரி பத்தாயிரம் தருகிறேன் , உன் கண்களிலாவது ஒன்றைக் கொடு ? " என்று அவர் கேட்டதுதான் தாமதம் , இளைஞனோ ஆளைவிட்டால் போதுமென்று ஓடத் தொடங்கினான் . அப்போது டால்ஸ்டாய் சொன்னார் ;

" இளைஞனே பார்த்தாயா ! உன்னிடமா ஒன்றுமில்லை ? உன் உடலில் உள்ள ஒவ்வொரு அங்கமும் விலை மதிப்பற்றவை . அந்த மூலதனத்தை , உடல் உழைப்பைப் பயன்படுத்தி முன்னேறு . அப்போது நீ தேடுவது உன் கைக்கு வரும் . என்றார் . "

ஏழ்மை என்றால் என்ன ?

ஏழ்மையைப் பேசும் துறவிகள் ஏழ்மையின் சின்னமான ஆடைகளை உடுத்திக் கொள்கிறார்கள் . ஆனால் பதவி , கௌரவம் என்பவற்றை அவர்கள் விட்டொழிக்க வில்லை . பண்பாடு , மரபு , பரம்பரை இப்படி ஏதோ ஒருபிரிவில் அவர்கள் வாழ்கிறார்கள் . இது ஏழ்மையாகாது . மனம் சமுதாயத்தினின்று விடுபட்ட நிலையில் ஏழ்மை என்பது விரும்பத் தக்க தனி அழகு பெறுகிறது . ஏழ்மை என்பது அகத்தில் இருப்பது அவசியம் . அப்போது அவர் தேடுவதென்பதும் இல்லை . கேட்பதென்பதும் இல்லை . அக வாழ்வின் ஏழ்மையில்தான் ஒருவர் வாழ்வின் உண்மை என்ன ? என்பதைக் காணமுடியும் . இதுவே எக் கோயிலிலுமே பெற முடியாத பெரும் அருட்பிரகாசமாகும் .

— ஜே . கிருஷ்ணமூர்த்தி

தோப்புக்கரணங்கள்

முல்லைநூன்

குறுநாவல் - தொடர்

(7)

டனிஷா பொங்கல் சனத்தை விலக்கிக்கொண்டு ஓடிவந்தாள். ஒளிபெருக்கி அறிவிப்பில் எதிர்பாராதவிதமாக தனது காதலன் கென்றிக்கின் குரலைக்கேட்டு அதிர்ச்சியும், அவசரமும் அடைந்தவளாக ஓடிவந்தாள்.

சிறுவர்கள் விளையாடும் ஊதிகளும் பலூன்களின் சத்தமும் காவடிப்பறைமேளச்சத்தமும், உரக்கக்கூவி வியாபாரம் செய்யும் மனிதர்களும் நிலத்தில் பாய்விரித்து உட்கார்ந்து கடலைகொறிக்கும் அடியார்களுமாக கோவில் வெளி நிறைந்திருந்தது.

ஒளிபெருக்கி அறிவிப்பு வந்த இடத்தைக்கண்டுபிடிப்பது அவ்வளவு இலகுவாக இருக்கவில்லை அவளுக்கு. அடர்த்தியான தலைமுடிக்குள் மொழியன் பேன் ஒன்றைத்தேடுவதுபோன்ற சிரமம். ஓடிக்கொண்டிருந்தவள் அடிக்கடி தரித்துத் தரித்து இடத்தை சரிசெய்து கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தாள். அப்படி அவள் ஒருதடவை தரித்து நின்றுபோது தகப்பனார் நவா டனிஷாவைக்கண்டு கொண்டு "இங்கே வா! இங்கேதான் நிற்கிறோம்" என அழைத்துச் சென்றார். அவரின் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி இல்லை. பக்கத்தில் சிறியவேப்பங்கன் ரொன்றின் கீழ் கென்றிக்கும் டனிஷாவின் அம்மாவும் கிற்றாவும் உட்கார்ந்திருந்தனர்.

டனிஷாவின் முகம் வாடிப்போயிற்று. கென்றிக் டனிஷாவுடன் கைகுலுக்கிக்கொண்டான். கையிலிருந்த டனிஷாவின் கிளி "குடே! குடே! (வணக்கம்) என்று அவர்களைப் பார்த்து சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

"இவள் எனது காதலி" என்று கிற்றாவை கென்றிக் அறிமுகப்படுத்தினான். கிற்றாவும் நலம் விசாரித்தபடியே கைகுலுக்கிக் கொண்டாள்.

டனிஷாவும் கென்றிக்கும் கிற்றாவும் டென்மார்க்கில் சகவகுப்பு மாணவர்களாக இருந்தவர்கள். டனிஷாவின் பிரிவின்பின் இக்குறுங்காலத்திற்குள்ளேயே கென்றிக்கும் கிற்றாவும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பி தனிக்கூடித்தனமாக தற்போது வாழ்ந்துவருபவர்கள். இலைகளையும் பூக்களையும் உதிர்த்துவிட்டு நிற்கும் முள்முருங்கை மரம்போல டனிஷா விறைத்தபடி நின்றாள். பக்கத்தே தனது கையிலிருந்த ஒரு மஞ்சள்நிற பலூனை காற்றில்



கைதவறவிட்டு அதுபோகும் திசையைப்பார்த்து அழுதுகொண்டிருக்கும் ஒரு சிறுவனுக்கு அவனது தகப்பனார் இன்னொரு பச்சை நிறபலூன் வாங்கிக்கொடுக்க அழுகை நின்றுபோனது.

ஏதோசெய்யப்போய் ஏதோ நடந்ததுமாதிரியான நிலையில் டனிஷாவின் தகப்பனார் மென்று மென்று விழுங்கிக்கொண்டிருந்தார் அவர்தான் டென்மார்க்கிலிருந்து கென்றிக்கை வரச்சொல்லி கடிதம் எழுதியவர் டனிஷாவுக்கு ஏற்பட்டுள்ள தனிமையையும், விரக்தியையும் பற்றி விபரமாக எழுதி உனது வருகைதான் டனிஷாவிற்கு மனஆறுதலைக்கொடுக்குமென்று தான் எழுதிய கடிதத்தில் வினயமாகக்கேட்டுழுதியிருந்தார்.கென்றிக் தனது புதிய காதலியுடன் வந்துநிற்பானென்று அவர்நினைத்திருக்கவில்லைத்தான்.

டனிஷா இன்று இழந்துவிட்டதாக உணரும் பொருட்களை ஒருவாறு ஈடுசெய்து கொடுத்துவிடலாம். ஆனால் அவள் இழந்துவிட்டதாக கருதுபர் உணர்வுகளையும்,விருப்பங்களையும் அவரால் ஈடுசெய்துவிடமுடியாது.

ஈடுசெய்யமுடியாத இழப்புக்களை அவளின் இன்றைய பிரச்சனைகளுக்கு காரணமாக இருக்கிறது. இப்பரந்த உலகத்தில் அவளுக்கு பற்றாக்குறையற்றதாக எல்லாவற்றையும் வழங்கிவிடக்கூடிய நல்லகலாச்சார வாழ்வை ஈழத்தமிழ் சமூகம் கொண்டிருந்தாலும்.....

டனிஷாவால் அக்கலாச்சாரத்தை புரிந்துகொள்ளவோ அன்றேல் அச்சமூகத்துடன் தன்னை இணைத்துக்கொள்ளவோ அவளிடம் இப்போது இல்லாதிருக்கும் முக்கியமானது. அது மொழி.

தமிழில் ஒரு வார்த்தையையேனும் அறிந்திராத டனிஷாவின் இன்றைய நிலைக்கு அவளின் பெற்றோரே காரணிகளாயினர்.

பெங்களல் நள்ளிரவைக்கடந்து நடந்துகொண்டிருந்தது. பேரூந்து நெருக்கத்தை தவிப்பதற்காக கொஞ்சம்கொஞ்சமாக பாங்கள் கருட்டப்பட தொடங்கியிருந்தன.குழப்பமான மனநிலையிலிருந்த டனிஷாவின் தாயார் வசந்தியே "வீட்டுக்குப்போகலாம் எல்லோரும் வாருங்கள்" என்று எல்லோரையும் அழைத்தபோது எல்லோரும் எழுந்து வீடுநோக்கினர்.

பெங்களல் சன இரைச்சலைத்தாண்டி அந்த அமைதியான தார்வீதியில் நடந்தனர்.

வெள்ளைவேட்டியுடன் நவா முன்னே.

அடுத்தது வசந்தி.....

அடுத்தது கென்றிக்கும் கிற்றாவும் தமது கைகளைக்கோர்த்தபடியே நடந்து சென்றனர். அடிக்கடி தறித்துநின்று ஒருவரில் ஒருவர் முத்தம் பதித்துக்கொண்டனர்.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்தபடி டனிஷா அவர்களின் பின்னால் சென்றுகொண்டிருந்தாள்.

நல்ல பெளர்ணமி நிலவு.

காற்றால் துப்பரவாக்கப்பட்ட கறுப்புத்தார்வீதி நிலவில் ஒலிந்தது.

இன்னும் உறங்காத சோளகக்காற்று வீசியபடியே இருந்தது.

டனிஷா மெல்லமெல்ல அவர்களின் பின்னே நடந்துகொண்டு இருந்தாள்.

குரங்குகள் கடித்துத்துப்பிய காஞ்சூரம் காய்கள் நிலத்தில் பரவியிருந்தன, டனிஷாவின் நம்பிக்கைள்போல.....

எல்லாவற்றையும் மிதித்துக்கொண்டே டனிஷா.....பின்தொடர்ந்தாள். கையில் டனிஷாவின் கிளி ஏதோ கதைத்துக்கொண்டிருந்தது.டனிஷாவின் முன்னே சென்றுகொண்டிருந்தவர்களை டனிஷா நெருங்கினாள்.

அந்த வீதியின் கானேரத்தில் வடலிப்பற்றைகளோடு கூளைக்கிழவி உட்கார்ந்திருந்தாள்.

வீழிகள் வெளியே கக்கி பயங்கரமாக இருந்தது.அவளின் கறுப்புக்குத்தைப்பற்கள் வெடித்த சொண்டுகளை இறுக்கிப்பிடித்தபடி இறுகியிருந்தன.

ஒவ்வொரு பெளர்ணமி நாளன்றும் அவளது மனோநிலை இப்படித்தான் கடுமையாக இருக்குமென்று அவர்கள் முன்னரே அறிந்திருந்தனர்.

கூளைக்கிழவியின் அதேகுரல் இன்னமும் கடுமையாக ஓலமாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

"பிச்சை....பிச்சை....." என்ற அழகுரலோடு கையிலிருந்த தென்னம் பாளையால் நிலத்தில் ஓங்கி ஓங்கி அடித்துக்கொண்டிருந்தாள் அவள்.

இவள் பரிதாபமானவள். அவளது கணவன் பிச்சை என்ற மலைநாட்டு இந்தியத்தமிழனை ஸ்ரீலங்கா அரசு நாடு கடத்தியதிருந்து மறுமணம் செய்யாமலே தனது பிச்சை கிடைப்பான் என்ற நம்பிக்கையோடு இருந்தவள்.

இன்று அவள் ஒரு பைத்தியம்.

நம்பிக்கை ஒன்றையே ஆதாரமாகக்கொண்டு காத்திருந்தனிலேயே காலத்தைக் கழிக்கும் திடமனவுள்ளம் கொண்ட ஈழவசமூகத்தில்.....கென்றிக்கின் இத்திடீர்க்காதலும், மாற்றமும் அவளது செயலும் எமக்குப் புரியாதுதான்.

காத்திருந்து காலத்தை விரயமாக்கும் கலாச்சார பின்னணியில் வளராத கென்றிக்கிற்கு அவன் செய்துகொண்டது

அவனுக்குச் சரியானதேபிறிதொருவரது காதற்பொருளை அவர் அதை தீண்டாதபோது அதைப்பற்றிக் கொண்டிதல் கிற்றாவாக்கும் கூச்சமில்லைத்தான்.

வாழ்வை சுதந்திரமாக அனுபவிப்பதில் எதுவித தடைகளையும் விரும்பாத மேற்குலக சமூகத்திற்கும் வாழ்வை சவால்களுக்கும் அதைஒரு போராட்டமாகவே வாழ்ந்து முடிக்கும் சமூக உழைக்கும் சமூகத்திற்கும் உள்ள பாரிய முரண்பாடு இதுதான்.

எல்லாவற்றிற்கும் புறநடைகள் இருப்பதுபோல இதற்கும் புறநடைகள் உண்டுதான்.

டனஷா மேற்குலக நாகரிகத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவளானாலும் கீழைத்தேய பண்புகள் சிலதை அவள் கொண்டிருக்கின்றாள்.

எல்லோரும் தொடர்ந்து நடக்கத்தொடங்கினர்.

கூளைக்கிழவியின் வாழ்வில் பாதிக்கப்பட்ட கென்றிக் துருவித்துருவி அவளைப்பற்றி நவாவிடம் கேட்டுக்கொண்டே சென்றுகொண்டிருந்தான்.

டனிஷாவின் மறைக்கப்பட்ட கிடுகுவேசி அறைக்குள் கென்றிக்கும் கிற்றாவும் படுத்துக்கொண்டனர்.

வசந்தியும் நவாவும் தமதறைக்குள்.

டனிஷாவின் கிளி அதனது கூட்டுக்குள் அடையட்டுக்கொண்டது.

டனிஷா.....முற்றத்து மணலில் குந்தியபடி இருந்தாள். அவளின் தலைப்பாரத்தை கை தாங்கிக்கொண்டது.

முழங்காலுக்குள் முகம்புதைத்தாள்.

பொங்கல் முடித்துப்போகும் கார்கள், பேருந்துகள் இரைச்சலுடன் திரும்பின.

சாமக்கோழி ஒன்று குரலெடுத்தது. குரலெடுக்கமுடியாத ஒன்றாக டனிஷா கண்களை மூடினாள்.

தேடும்.....

தொடரும் நாய் இறைச்சி விவகாரம்.

நாய் இறைச்சியைத் தமிழர்கள் உண்பவர்களா? என்னும் தலைப்பிட்டு திரு. து. செல்வகுமார் எழுதிய கடிதக் கட்டுரையில் நாய் இறைச்சி விவகாரம் மிக விரிவாக எழுதப் பட்டிருந்தது. இந்த விவகாரத்தை, "மேலைச் சுதந்திரத்துள் தமிழ்மாணவர்கள்" என்ற எனது கட்டுரையில் இது போலவே விளக்கமாக எழுதியிருப்பின் அக் கட்டுரையின் நோக்கம் திசை திருப்பப் பட்டிருக்கும்.

மேலும் செல்வி ஆன் பிளின்டா ஸ்ரீன் என்ற ஆய்வாளரைக் குறை கூறுவதோ? நாய் இறைச்சி விவகாரத்திற்கு அவரையே பொறுப்பாளியாகச் சுட்டிக்காட்டுவதோ கட்டுரையின் நோக்கமல்ல. செல்வி ஆன் பிளின்டா ஸ்ரீன் எழுதுவதற்கு முன்னரே இவ்விவகாரம் டெனிஸ் பத்திரிகையிலும், மக்கள் மத்தியிலும் மிகவும் பரபரப்புப் பெற்றிருந்தது. ஒரு இனத்தின் மீதான அவதூற்றுச் செய்தியை ஆராயாமல் சந்தைப்படுத்திய பத்திரிகையாளர்கள் ஆன் பிளின்டா ஸ்ரீனின் நூல் வெளிவந்த பின்னரும் தமது செய்தியின் தவறுக்கு வருத்தம் தெரிவித்ததாகத் தெரியவில்லை. டெனிஸ் சமூகத்தினிடையே போடப்பட்ட நாய் இறைச்சி விவகாரம் டென்மார்க்கில் தமிழர்கள் சம்மந்தமாக முன்னெடுக்கப்படும் உண்மைகளின் தேடலைத் திசை திருப்பிவிடும் என்ற கருத்திற்கு உதாரணம் தருவதற்கு மட்டுமே என்னால் பயன்படுத்தப் பட்டிருந்தது.

அதேவேளை நாய் இறைச்சிச் செய்திகளால் மனம் வருந்திய தமிழரிடம் தகவல்களைச் சேகரித்துக் கொண்ட ஆன் பிளின்டா அவர்கள் அதே செய்தியைப் பரபரப்பாக வெளியிட்ட டெனிஸ் பத்திரிகையாளரையும் சந்தித்து விளக்கம் கேட்டிருக்க வேண்டியதும் அவரின் ஆய்வின் முக்கிய கடமையல்லவா? ஏனெனில், "ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஆதாரமில்லாமல் எழுதுவதுமில்லை, எழுத முற்படுவதுமில்லை!" என்ற திரு. செல்வகுமாரின் வாதத்தை நிறைவு செய்வதற்கு மேற்கண்ட வினாவிற்கான விடை மிக முக்கியமானதாகும்.

கே. எஸ். துரை.

காசகம்

முற்றமெல்லாம் புழுங்கல் - அதனால்
எம் நெஞ்சமெல்லாம் அம்முற்றம்.
- ஒரு தாய்

"இது ஒரு தமிழ் மாசிகை"
ஏடு இல: 8 - ஆவணி. 85
வெளியீடு: ரூலி பப்ளிக்கேசன்
Baunehøj 35
3320 Skovvinge
Denmark
Tlf: 42 28 90 12

விலை: ஒரு வருடம்
(12 இதழ்கள்) - 200 டனிஸ்குரோன்கள்
வெளிநாடுகள்: 50 பசு

கட்டணம் செலுத்தவேண்டிய
வங்கி:
Tuli Publikation
Den Danske Bank
Hillerød Afdeling, Slotsgade 16- 18
Postboks 255
3400 Hillerød Denmark.
A/C NO : 35 43 - 38 89 87

அல்லது
Post Giro : 94 73 85 3

ஆசிரியர்: முல்லையூரான்
படைப்பாளிகள்தொடர்பு: திரு. ரவி.....TIF: 86 40 38 05
வாசகர்கள் தொடர்பு: திரு. செல்வன்.....TIF: 86 64 51 98
வடிவமைப்பு: ரூபிதிப்பகம், ரவி
அட்டைப்படம் சிவநாதன்

காசகம் அடுத்த இதழிலிருந்து வாசகர்கள்
கலந்துகொள்வார்கள். படிப்பவர்களுக்கு
அறிவிப்பல் போடும் ஒன்று ஆரம்பமாகிறது.
காசகம்.....

சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் ஆக்கங்களுக்கு படைப்பாளிகளே
முழுப்பொறுப்பாளிகளாவர். காசகத்தின் எண்ணங்களை
படைப்பாளிகள் பிரதிபலிக்க வேண்டுமென்பதில்லை.

.....காசகம்.....

"Postbesøget blad, (0900 KHC) " -51033

Til: Thevan
Dyssegården 5,2,tv
7500 Holstebro

Afs: Tuli Publication Baunehøj 35, 3320 Skævinge, Denmark